

STUDENTEN WEEKBLAD

20e JAARGANG.
No. 30.

REDACTEUREN: W. H. MUNNICH, S. NOYON, W. J. G. PAARDEKOOPEL,
MEI. C. M. JELGERSMA, W. M. DE VRIES, H. L. DINGER.
FAST MEDEWERKER VOOR DE RUBRIEK MUZIEK: C. C. J. DE L'ESPINASSE.
ORGAAN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN.

DONDERDAG
13 JUNI 1918.

DIT BLAD VERSCHIJNT DONDERDAGS, BEHALVE IN DE
VACANTIËN. DE ABONNEMENTSPRIJS IS / 4.— P. JAAR,
WAARVER VÓÓR DE KERSTVACANTIE WORDT BESCHIKT.
DE JAARGANG LOOPT VAN 1 OCTOBER TOT 30 SEPTEMBER.
DE PRIJS DER ADVERTENTIËN IS 15 CTS. PER REGEL.

TECHNISCHE BOEK-
HANDEL EN DRUKKERIJ
J. WALTMAN JR., DELFT

INZENDINGEN TE BEZORGEN VOOR
MAANDAGMIDDAG 4 UUR AAN HET
REDACTIE-ADRES: KOORNMARKT 62

Inhoud.

Delftsch Studenten-Corps.

Vergadering Reunie-Commissarissen.
Het eerewoord terug, door S. N.
Bibliotheek Societeit Phoenix. Nieuw aangeschafte boeken.

Gedachten en Gedichten.

Sage, door Lk.
Etude's d'Amour, VI, door Louis Petitor.
Aan den Koekebakker, door Kakkadorus.
Jeremiade aan Kakkadorus, door Belial.

Beschouwingen.

Moderne Studentenwereld, II.

Ingezonden.

Le beau geste, door P.

Vereenigingsleven.

D. S. Natuurwet. Vereeniging Christiaan Huygens.

Technische Hoogeschool.

Prijsvraag, uitgeschreven door de Afdeeling der Weg- en
Waterbouwkunde.
Uitslagen prop. examens.
Mededeelingen.

Correspondentie.

DELFTSCH STUDENTENCORPS.

De vergadering van Reunie-Commissarissen van 8 Juni 1918, heeft met algemeene stemmen aangenomen, dat er in plaats van Juli, eind September, zoo mogelijk eene Reunie zal worden gehouden, waarvan het plaats hebben zal afhangen van het aantal toezeggingen tot deelname.

Het eerewoord terug.

Wie het vorig S. W. thuis kreeg, moet gelezen hebben wat er onder het hoofd „Delftsche Studentenbond” staat; het vette: „hun eerewoord terug te geven” valt goed in 't oog. Maar moge de letter wat te vet zijn, moge in den toon van het stukje nog iets achtergebleven zijn van het plezier waarmee het gesteld is, het is niet te ontkennen, dat een ongenoegelijk gevoel ons bekruipt. De invallers waren een troep corpsleden; geheel particulier was hun optreden, maar door berichten, vooral van Bondszijde, is er meer licht gevallen op eenige deelnemers, die als oud-, werkelijk- of toekomstig Senaatslid de zaak een meer officieel karakter geven. Moge bij den inval zelf de naam van het Corps ongeschonden gebleven zijn, door het geval onder de streken of te ver gegane grappen onder te brengen, nu staan de zaken anders. Een teruggekregen eerewoord kan men niet meer voor de volle waarde uitgeven. De naam van het Corps is die, waarbij buitenstaanders het noemen, en op hen zal zeker het geval indruk maken.

Het wordt nu tijd, dat de Senaat zich eens ernstig met de zaak bemoeit; de naam van eenigen onder ons kan ons niet schelen, maar den Corpsnaam hooren wij liefst niet samengenoemd met dien van menschen, die hun eerewoord beleenen tot het pandje vervallen is.

S. N.

Bibliotheek Studenten Societeit „Phoenix”

NIEUW AANGESCHAFTE BOEKEN.

Nico van Suchtelen. — De Tuin der droomen.
Carry van Bruggen. — Het Joodje.
Dr. J. D. Bierens de Haan. — Goethe's Faust.
Marie Metz—Koning. — Van 't viooltje dat weten wilde.
A. F. Suidgeest. — Leutige spreekwoorden.
Stijn Streuvels. — De Aanslag.
„ „ — Een Beroerde Maandag.
„ „ — De Werkman.
„ „ — Dorpslucht II.
Frederik van Eeden. — Sirius en Siderius II. — Het kind.
Charivarius. — Ruize-Rijmen.
Noto Soeroto. — De Geur van Moeders Haarwring.
P. C. Boutens. — Het Treurspel van Agamemnoon.
Romain Rolland. — Vie de Tolstoi.
James Oliver Curwood. — Kazan the Wolf-Dog.
Jean Webster. — Daddy-Long-Legs.

GEDACHTEN EN GEDICHTEN.

Sage.

De jonge Koning was tot een Dichter ontwaakt.
De Lente was gekomen in een zee van roode bloemen.
De Zon baande gouden luchtwegen van de horizon, de verre tot hem, den eenzamen zoeker aan de rand van het meer.

Jubel deed de luchten trillen en hij was dronken van vreugde.

Ook toonde al wat nietig heet hem diep verborgen en grootsche poëzie.

Toen luidde hij de klokken ten feeste.
En hield niet op met luiden, ja den ganschen tijd sloegen de klokken de luchten.

Zij kwamen tot hem en zeiden: „Waarom dit, o Koning?”
Hij dan zeide: „Er is een lucht van vreugde in het gansche land.

De sterren schieten vreugdevuur, een vreugdegolf doorstuwt den mensch op het rythme van zijn hartslag.

Eén vreugdezee is de gansche schepping.
Daarom luidt nu de klokken ten feeste.”

Doch zij begrepen hem niet en stieten hem van den troon, als één die dwaas is.

Toen is verwoesting gekomen over het land, de regen hield op te vallen, geen Lente was er meer, doch aanhoudende droogte en stekende hitte.

Ook houdt de treurzang niet op....

Doch de priesters bewaren een profetie:
„Als dan alle inwoners zullen zien de schoonheid der woeste eenzaamheid.

En de treurzangen zullen zwijgen en liederen van stille wijding weerklinken.

Dan zal de oude vruchtbaarheid weerkeeren en de vrouwen zullen zich kleeden in roode feestgewaden."

Lk.

Etude's d'Amour.

VI.

Na lang zwerven had Constant van Aderode zijn intrek genomen in een suite op 't Noordeinde. Hij had zijn kamers rijk laten inrichten, voor aan de straat zijn woonvertrek met zware Oud-Hollandsche renaissance meubels, op den grond verschillende kleurige Persjes, ook over de divan lag dik plooiig een oostersch kleed. — Op de kasten stond veel oud blauw, doch hier en daar, rustig, geen aandacht vragend was er plotseling iets heel moderns, Weensch glas of Deensch aardewerk. Er was een verfijnde rust in 't vertrek, waar steeds een lichte reuk hing van zachte cigarettens, soms vermengd met de geur van kwijnende bloemen in een blanke vaas. Op een kleine tafel in de hoek stond eene dofroode mahoniehouten gramaphoon.

Constant had bouwkunde gestudeerd in Delft, doch al gauw na den dood van zijn vader, toen hij 't beheer kreeg over zijn eigen vermogen, was hij vertrokken en een tijd bij zijn moeder op hun groot buiten in de Achterhoek gaan wonen, daarna had hij wat gereisd en getrokken en had zich eindelijk in Den Haag geïnstalleerd. Langzaam had hij voelen komen die intense weeldeverslapping en 't was een tijd geweest van groot zelfverwijt, toen hij met zekerheid voelde nooit te zullen afstudeeren. Even had hij nog eens getracht te werken, doch meer dan ooit drukte zijn slappe machteloosheid. Daarna was een onverschillige bevrediging gekomen, hij liep een paar stijlcolleges in Delft, en volgde Bolland in Leiden, verder leefde hij zijn luxe leven in Den Haag, had zijn concerten en tentoonstellingen of bleef lui lezend op zijn kamers, de eene cigarette na de andere ij l uitblazend.

Doch plotseling was er iets in zijn leven gekomen, waardoor zijn heele rust gebroken werd. — Constant had een vriend, Jan, die in Duitschland werkte op een fabriek van gramfoonplaten en 't was eens bij een weerzien geweest na langen tijd, dat hij uit Berlijn meebracht een plaat van een vrouwenstem. 't Was een meisje dat lessen had op 't conservatorium en gold voor een der meestbelovendste leerlingen van het instituut. Ze wilde echter absoluut niet op concerten zingen, daar ze zeide haar innerlijk wezen niet te willen vergooien voor een zaal betalende niet begrijpende menschen. Jan had haar beter en zeer intiem leeren kennen, en haar weten over te halen op de fabriek eens in den hoorn te zingen. Na lang smeeken had ze dat gedaan, doch de plaat mocht volstrekt niet in den handel. Er waren er toen twee gemaakt en een was er al gebroken. Maar de andere had Jan voor hem meegebracht, omdat Constant zooveel van zang en vooral vrouwenstemmen hield. Maar dan moest ie werkelijk dit 's hooren, 't was heusch iets heel bijzonders. Alles ging natuurlijk met goedvinden van Käthie.

Toen had Constant op een avond in zijn stille kamer de plaat laten draaien en reeds van 't eerste oogenblik was hij geheel geboeid door die stem. Doch naarmate hij de plaat meer hoorde, de melodie leerde kennen, was 't de klank van de stem, die steeds meer aandacht vroeg, en langzaam groeide er een combinatie in hem van 'n vrouw, een meisje, passend bij dat orgaan. Steeds had hij gevoeld de behoefte aan koesterende vrouwenliefde, doch nooit had hij een meisje ontmoet, dat hem ten volle boeide en zijn geheele wezen trok tot haar. Slechts in zijn droomen en denken had hij haar nu gevonden en als hij alleen op zijn kamer de stem had laten zingen kon hij uren liggen peinen, en 't was of zijn gedachten tot werkelijkheid werden en plotseling had 't in hem gesproken dat ze Liesje heette. 't Werd een drukkende ideefixe, dat 't wezentje uit zijn verbeelding, bestond en ergens leefde, geheel voor hem, en hij kreeg de overtuiging, dat eens ze elkander zouden vinden. 't Was een nieuwe prikkel in zijn leeg bestaan 's avonds te wachten, de plaat te laten zingen, om zich dan geheel te geven aan zijn versuffende fantasieleven. Zoo had hij voortgeleefd, in zich voelende groeien die groote macht, een zoekende bindende liefde voor dat ideaal, dat langzaam alle andere gedachten terug drong, zoodat eindelijk zijn heele wezen slechts vervuld was van dat eene waar hij geheel in opging.

't Was op een avond dat Constant met een vriend een weddenschap had uitgegeten bij van der Pijl. Lang hadden ze genoeglijk getafeld en er was veel gedronken, zoodat loom-zwaar ze eindelijk opstonden en zich lieten rijden naar

de bar. Toen kwam de extra „poes" en daarna whisky. Behaaglijk doezelig voelde Constant zich, hij sprak weinig en hoorde 't geklikklak van glaswerk om zich heen als van heel verre. Soms neuriede de muziek en de bekende wijsjes brachten herinnering aan avonden van vroeger.

Plotseling sidderde Constant en schoot kaarsrecht in zijn stoel turend naar een vrouw, die binnenkwam. Even bleef ze staan voor de portière en zocht naar een plaats; een jongmensch volgde haar zigzaggend door de volte naar een onbezet tafeltje. „Zij, zij is 't, zij moet 't zijn," mompelde hij. „Zeg, ken je dat meisje, dat daar schuin achter je zit?"

„Wie, die vrouw daar? Neen, ik weet alleen dat ze Jopie heet; 't is anders een verschrikkelijk del hoor."

„Verdomme kerel, zeg dat niet nog eens, ik ken 'r heel goed, ik ken 'r, 't is m'n vrouw, versta je."

„Wat mankeer je zeg, je bent stomdronken...." lachte zijn vriend, doch bruusk stond Constant op en in eens voelde hij zich heel licht en moest hij moeite doen om alles scherp te zien. Zonder iets te zeggen liep hij met overdreven voorzichtigheid en vele pardons links en rechts op haar af en even sprak hij met haar, leunend met de vuisten op 't kleine tafeltje, haar buurman geheel negeerend. Dan groette hij en liep naar de uitgang, liet zijn jas aantrekken en vroeg een taxi te bestellen.

Hij wachtte buiten, de handen diep wegduwend in de zakken, liep hij op 't trottoir heen en weer en merkte, dat hij duizelig was. Hij wachtte en wist dat ze komen zou, oh beslist. Zij was 't immers, eindelijk, eindelijk was ze verschenen. De taxi kwam, en zenuwachtig moe zakte hij weg in een hoek van de achterbank. „Even wachten, chauffeur," had hij gemompeld. Ze kwam beslist, 't kon immers niet anders.

Gejaagd klopten zijn slapen, doch hij voelde zich vreemd blij, haast angstig.

Hij wachtte en wachtte, dan stapte hij de taxi uit en ging weer naar binnen, de hoed in de gehandschoende handen, liep hij nog eens de volte door en 't eenige wat hij zeide, was: „De taxi is er, kom je...." Dan verdween hij weer.

Toen werkelijk kwam ze, lachend stapte ze in de auto en onder de rit vertelde ze, dat ze 't toch wel erg brutaal van hem vond, maar 't was wel grappig, en oh, hij was zoo nijdig geworden binnen.

Constant sprak weinig, er lag een strakke lach om zijn lippen, hij keek haar voortdurend aan en als in 't passeeren 't licht van een lantaarn vlug wegdraaide en even haar gezicht bescheen, dan klopte 't bloed in zijn polsen en voelde hij sterker die angstige blijdschap. Ze is 't, ze is 't, zong 't in hem. Hij had haar hand in de zijne en voelde haar ranke vingers in 't stroef glacé, hij streelde ze zacht en merkte dat ze drie ringen droeg.

Gauw waren ze bij zijn kamers; onzeker stapte hij uit en hielp dan haar, en weer genoot hij bewust 't oogenblik haar teere vingers in zijn groote mannenhand te voelen.

Toen ging hij haar voor den trap op, zijn kamer in. Hij gooide zijn hoed en jas op de bank en zonder te spreken nam hij haar bont en mantel. Dan even verlegen wist hij zelf niet wat te zeggen, en sprakeloos steunend op de leuning van een stoel, zag hij toe hoe zij voor de spiegel haar hoed afnam. Elke beweging herkende hij. 't Was geen vreemde, die daar stond, hij had 't altijd gevoeld, ze zou immers komen.

„Zullen we nu 's kijken of we gezellig nog wat kunnen eten?" vroeg hij en zocht in de zware kast. „Ik heb hier wat brood, een potje paté en een blikje kreeft. Wil jij dan even dekken, dan zal ik dit vast openmaken."

Hij had moeite met 't opensnijden van 't blikje, doch slordig onhandig lukte het eindelijk. Telkens even hield hij op en volgde haar zoekende bewegingen door de kamer. Kort antwoordde hij, als ze soms vroeg waar dit of dat te vinden was.

Constant haalde uit een mand in de gangkast twee flesschen rijnwijn; daarna zetten zij zich onder 't gele licht van de groote lamp laag boven de tafel.

Nog steeds praatte hij weinig, doch volgde elke beweging van 't meisje over hem.

Steeds duidelijker kwam alles bij hem op, die oogen, die ranke hals, 't welige blonde haar eenvoudig los opgemaakt, en goddank geen hangende vraagteekens voor de ooren. Onmogelijk — hoe kon dat dan ook. Zij was 't immers, en steeds diezelfde woorden deinden in zijn gedachten.

Ze is 't, eindelijk is ze gekomen.

Onder 't langzaam eten praatte ze vriendelijk, dat de kamer heel gezellig was, dat vond ze mooi en dat had ze net zoo gezien bij die en die, of Constant hem soms kende.

Goddank kende hij hem niet, en 't was hem plotseling een vreemd idee, dat zij ook nog andere mannen kende en met hen gegeten had als ze nu deed met hem.

Dat was toch onmogelijk. Hij antwoordde weinig en genoot haar stem te hooren, die leek, neen die was dezelfde als van . . . van . . .

Neen, hoe zat 't nu weer, ze was 't immers, zij zelf zat toch nu voor hem, en plotseling vroeg hij: „Zeg, Liesje je zingt zeker, heel, heel mooi?”

Toen lachte ze en die lach was als zilveren muziek. „Neen, heelemaal niet, hoe kom je d'r bij? En zeg toch niet aldoor Liesje tegen me, ik heet Jopie.”

Constant begreep 't niet meer, en schonk zich weer bij en animeerde ook haar, toch vooral te drinken, en hij stond op en haalde nog twee flesschen. Langzamerhand werd zij steeds spraakzamer, en Constant genoot in 't aandachtig luisteren naar haar stem. Toen stond hij op en zei: „Ik zal de gramfoon eens laten draaien,” en onder klagende vioolliedjes bleven ze stil zitten in de twee groote leeren clubchests voor 't vuur en dronken ongemerkt door. Ook zij werd dofmoed, en begon te vertellen over haar jeugd, een ongelukkige liefde, en toen de eerste misstap en veel meer, week sentimenteels. Constant luisterde niet meer, hij was bezig met zijn gedachten en voelde zich gelukkig door de tegenwoordigheid van haar. Dan langzaam, na telkens uitstellen, waarin hij genoot de prikkel van 't wachten, besloot hij haar te laten zingen en haalde uit een aparte lade de bewuste plaat te voorschijn. Hij wond 't toestel op, liet de schijf draaien en weer wachtte hij even in spannende verwachting; toen zette hij de sounder neer en ging vlug zitten. Hij hoorde 't bekende voorspel en wist elke klank die komen zou. 't Was als dronk hij de melodie, elke toon langzaam opzuigende; nu, even nog dan zong-ze. De zijge stem zweefde door de stille kamer, hij rilde, krampachtig kneep hij in de weekleeren armleuning van de fauteuil.

Hoe, wat, dat was niet de stem van die vrouw daar, neen, neen, dat was Liesjes stem en in al haar schoonheid doemde zijn ideaal versch voor hem op, maar hoeveel edeler was ze dan dat wat naast hem zat. Oh God hoe was 't mogelijk, die vergissing, neen . . . hoe was 't nu weer . . ., die vrouw daar, dat, dat was een vreemde . . ., een gewone vrouw van de vlakke . . . wat deed zij hier, weg moest ze . . . gauw . . ., oh afschuwelijk, er kroop een weeë walging in hem op die licht drukte op zijn borst. Hij wilde roepen, schreeuwen, ga weg slet, weg uit deze kamer, die is van mij en van haar . . ., hier ben ik altijd samen, met mijn lief, lief vrouwtje, weg jij, nare vulgaire indringster en hij voelde zich krachtig ineens, en een aandrang om haar bij de haren te sleepen en sleuren uit deze omgeving die een andere vrouw toebehoorde. Doch hij beheerschte zich en kalm zeide hij, de kaken knijpend op elkaar: Neen blijf maar, blijf maar, blijf, voor deze nacht, maar ga dan ook slapen.

Suf verbaasd staarde ze hem aan en lachte het uit omdat ie weer zoo gek uit den hoek schoot, maar ze was heusch moe en verlangde ook wel naar bed, en weer lachte ze. Zenuwachtig trilde Constant leunend in zijn stoel, hij had moeite zich te beheerschen en drong aan dat ze zou gaan slapen, hij bleef hier rusten op den divan vertelde hij. Ze bleef hysterisch doorgichelen en vond hem een malle jongen. Was ie dan zoo dronken. Licht wankelend stond ze op en toen ze achter de fauteuil stond vatte ze hem met beide handen om de kin. „Je bent een type hoor” zeide ze en wilde hem zoenen op 't voorhoofd. Doch ruw rukte hij zich los, dan kalm zei hij dringend dat ze nu werkelijk moest gaan slapen. Eindelijk ging ze zijn slaapkamer binnen en Constant gooide zich op de divan, woelend in de vele weeke kussens, hij kon niet meer denken, niet meer omvatten die heele toestand, alleen voelde hij een intens verdriet, en langzaam brandend kwamen de tranen, totdat hij zenuwschokkend snikte en dan plotseling stil met groote niet begripende oogen de kamer instaarde. Wezenloos zag hij hoe de suite deur openging en 't eenige wat zijn aandacht trok van die witte verschijning waren een paar brutale bloote armen en laagnaakte borst. Hij kreunde en sloot de oogen om niets te zien van al die nare werkelijkheid en hoorde nog praten doch wist niets meer.

Toen hij wakker werd was er een bleeke schemering in 't vertrek, de lamp lichtte boven de tafel in valsch geel licht, langzaam orienteerend kwam de herinnering aan den verstreken nacht doch er was geen nijd in hem, alleen een moedelooze onverschilligheid, z'n hoofd bonsde zwaar en hij voelde zich onpasselijk. Slechts een idee leefde er in hem, weg te komen uit deze omgeving en nam hij gedachteloos zijn jas en verliet 't huis. In de straat hing lawaai van blaffende honden en dichtknallende broodkarren. Hij slenterde de Groenmarkt over, de Spuistraat en Wagenstraat door en kwam aan 't station, zonder recht te beseffen wat te doen nam hij een kaartje naar Bussum en pas drie dagen later keerde hij terug.

Na dien vreeselijke nacht was 't alsof Constant geheel en al dreigde te versuffen. Hij kleepte zich niet en bleef in de kamer met gesloten gordijnen, den geheelen dag peinzen, onverschillig voor alles wat er gebeurde. Hij opende niet de brieven en tijdschriften die kwamen, en 't stapeltje op de kleine tafel naast de deur groeide tot een slordige hoop. Hij at haast niet, doch nu en dan liet hij wat druiven komen en zcog lusteloos de taaie schilletjes leeg. Op een morgen had hij plotseling lust eens te gaan zwemmen, doch hij griezeld bij 't denkbeeld te moeten rondploeteren naast vuile vreemde menschen in 't kleine bassin van de Mauritskade, en er kwam in hem op een intens verlangen naar den zomer. Doch de behoefte naar koel water, dat langs al zijn leden zou strijken in een zachte vloeibare streeling werd zoo sterk dat hij den tegenzin overwon, en door de nat glibberige winkelstraten ging hij naar 't zwembuis. Toen hij onder de dampende douche stond tusschen lawaaierige, fluitende schooljongens, walgde hij weer even, doch dan had hij zijn besluit genomen, en waadde de trapjes af 't water koud voelende klimmen langs beenen, buik en borst, en toen hij langzaam zwom in trage beweging voelde hij een heerlijke bevrediging als was 't dat hij een groote overwinning op zich zelf had behaald.

Constant genoot in 't water, telkens dook hij en bleef zoo lang mogelijk onder, totdat zijn hart snel begon te bonzen. Heerlijk was dat, je voelde je bloed dan stroomen en er kwam nieuw krachtig leven in je.

Toen hij eindelijk weer op straat was merkte hij honger gekregen te hebben en besloot op de „Witte” te lunchen en plotseling had hij behoefte weer eens menschen te zien en zijn kennissen te ontmoeten.

Die middag bleef hij verder zitten lezen op de societeit doch in de papier kreukelende stilte kreeg hij slaap, en in zijn soezend mijmeren trachte hij Lieske weer voor de geest te halen. De heele verdere middag kwam zijn brein niet tot rust. Vergetend alles wat om hem was, lag hij soms met gesloten oogen in de stoel of staarde naar de krioelende beweeglijkheid op 't Plein, niets in zich opnemend, slechts vervuld van zijn groot verlangen.

't Was donker geworden en stil om hem heen, slechts twee heeren zaten nog achter een krant, toen merkte Constant dat 't bij zeven was. Hij had echter geen eetlust, doch toen hij opstapte liep hem in de hall een kennis tegen 't lijf, die vroeg samen te gaan dineeren. Constant zeide geen honger te hebben doch de vriend animeerde „Kom vooruit, l'apetit vient en mangeant, zullen we hier blijven of de stad ingaan.” Zoo besloot Constant toch maar te gaan eten, en dan bleef hij ook maar 't liefst hier. Aan tafel werd hem een flesch wijn aangeboden, daarna voelde hij zich gedrongen ook wat te schenken, en plotseling merkte hij dat 't weer mis was. Hij werd stil en steeds dacht hij aan Liesje, doch zijn gedachten vlotten niet, en hunkerend verlangde hij er naar haar weer eens te hooren. Deze heele week van rust had hij niet gedurfd haar te laten zingen in die kamer, waar de atmosfeer nog verpest leek bij de herinnering aan de tegenwoordigheid van die andere vrouw. Doch nu door 't zijn weer-op-leven, eerst dat zwemmen, en dan door veel menschen gesproken te hebben, gewoon alsof er niets gebeurd was, voelde hij zich als gelouterd. Constant was blij toen de vruchten kwamen, doch kinderlijk zenuwachtig wist hij niet vrij te komen voor vanavond. Hij zeide toen maar, zich wat onwel te voelen, 't was onder het eten gekomen. Hij verweet zich zelf deze flauwe leugen doch dacht weer, 't is toch voor haar dat ik 't doe. . . om vanavond geheel voor mijn Liesje alleen te zijn. Na 't eten nam hij afscheid en liet zich in een taxie naar huis rijden. Hij voelde zich weer zwaar in 't hoofd, gek toch dacht hij, dat ik tegenwoordig zoo weinig verdragen kan. Op zijn kamer prepareerde hij zich eerst voor den avond. Hij schoof een stoel bij 't vuur, zette er een laag tafeltje naast en zocht zich een versche doos cigaréttens en schonk zich toen in een wijd glas wat cognac, de flesch naast zich neerzettend.

Lui lag hij in de fauteuil, soms langzaam drinkend, even 't glas draaiend onder de neus.

Er was een intens verlangen in hem om nu eindelijk zijn Liesje weer eens te hooren, doch lang stelde hij dit oogenblik uit. Telkens schonk hij zich bij, 't groote glas half vol, en trachtte zijn gedachten weer te laten spelen vrij uit, doch 't lukte niet, 't was of zijn fantasie nog gevangen lag. Eindelijk, reeds laat in den avond, haalde hij de plaat voor den dag, en toen hij beredderend door de kamer liep voelde hij weer goed dronken te zijn, en zijn rustige stemming werd gestoord door een lichte ontevredenheid. Er kwam een wee verdriet over hem, een vage vraag waarom dit alles, 't was als een heimwee naar iets liefs, hij wist niet wat, en sterker dan ooit voelde hij de leegheid van zijn leven, doch tevens werd weer in hem bewust dat machtig

verlangen naar wat vrouwenliefde, zachte koesterende liefde. „Liesje,” riep hij plotseling schel uit, „ik ben je kwijt geweest, maar vanavond zal je komen, oh Liesje kom toch, ik kan niet langer zoo.”

Hij schrok van zijn eigen stem in de stille kamer; verdwaasd stond hij midden in 't vertrek en plotseling hoorde hij zijn klok tikken, en geluiden van de straat. Langzaam ging hij naar de gramofoon en zette de plaat op, en even later zong zijn Liesje. Hij hoorde niet meer 't lied, 't werd slechts een prikkel voor zijn fantasie, en als de stem ook rustig uitgezongen had, de plaat dof na krassen bleef had hij zijn meisje in al haar lieflijkheid teruggevonden. Nu bleef hij stil liggen denken en leefde een tweede leven, los van alle brute werkelijkheid. Steeds dronk hij door, en nog enkele keeren liet hij de plaat draaien.

Toch voelde Constant zich niet bevredigd en langzaam kwam er een gejaagde onrust in hem, een behoefte aan prikkels en steeds bleef hij doordrinken en rooken. Hij inhaleerde zijn sigaretten dieper en langer als anders, doch ook dat gaf hem niets. Zijn denken werd steeds loomer, en langzaam verdween Liesje uit zijn gedachte. Hij wist niet recht wat hij wilde, doch soms in eens sidderde hij als hem Liesje weer verscheen en er zonk een diepe schaamte in hem.

Toen eindelijk besloot hij naar bed te gaan, hopende in den slaap zijn rust te vinden. Hij richtte zich op, doch zakte weer terug in de stoel.

Weer trachtte hij op te komen, en eindelijk stond hij, doch door 't plotseling bewegen cirkelden de kamer in wijde bogen om hem heen in ongelijkmatige beweging, en weer dreigde hij te vallen. Langzaam steunend, grijpend van stoel tot stoel, wankelde hij door 't vertrek, hij trapte tegen de flesch op den grond, sleurde 't tafelkleed mee, zoodat een vaas met bloemen omkantelde en 't water met een dun klaterend straaltje op den grond droop, doch 't deerde hem niet, zijn denken was versuft, slechts wist hij één ding: de deur van zijn slaapkamer. Weer liep hij tegen een tafeltje, op 't kleurig kleedje lag er bleek-glimmend, een rustig liggende hond van Deensch aardewerk. 't Ding viel op de grond en dwaas bleef Constant er naar staan kijken, eindelijk tastte hij er naar, en toen hij 't in de handen had, voelde hij plotseling duidelijk dat 't koel en heel glad was.

Langzaam streek hij met de vingertoppen over de zachte lijnen van 't glazuurlijf, en licht wiegend op de beenen, stond hij los in 't vertrek de oogen gesloten, teer aaiend 't ding in zijn handen. Vreemde gedachten vlokten door zijn brein, onsamenhangend, doch telkens werd hem bewust,

de droog-gladde streeling van zijn vingers. Hij voelde elke lijn in weeke plooiing, elk kuiltje of verhevenheidje zacht veyloeiend; hij bracht het ding aan zijn gezicht en streek met 't glazuur langs wangen, hals, mond en oogen, dan plotseling gleed 't hem uit de vingers, hij zag dat 't weer niet gebroken was, en moest zich geweld aan doen niet te vallen. Dan onzeker stapte hij verder, kwam bij zijn slaapkamerdeur, en stootte hem open. Wrijvend langs de muur had hij eindelijk 't electrisch knopje, doch toen plotseling de lamp bel oplichtte gaf hij een lichte schreeuw steunende met beide handen achter tegen de muur. Een oogenblik doortrilde hem een heftige schrik want over hem, vlak over hem stond Liesje.

Hij lachte en zacht steunde hij haar naam, ook zij lachte dan, hij stak zijn handen naar haar toe, en ook zij breidde de armen uit, dan zich krachtig voelend liep hij op haar af en merkte dat ook zij op hem toe liep. Hij vatte haar beide handen en boog zijn gezicht voorover zoodat 't steunde tegen 't hare, een heerlijke rust vloeide er in hem toen hij haar koele wang tegen zijn gloeiend gelaat voelde. Doch plotseling kwam er herinnering en was er stroeve wrijving van glas aan zijn wangen, en ineens de heele werkelijkheid omvattend, bemerkte hij tegen de spiegelkast te leunen, en alles om hem heen zag hij in bijtende duidelijkheid. Hij zag een groote doffe plek op de spiegel waartegen hij geademd had, hij zag de waschtafel, met glasgeschitter, 't portret van zijn moeder boven 't bed, een leelijke wijdbeensche luidruchtige wekker.... toen vervaagde alles weer en de volgende ochtend vond hij zich koudverkleumd gekleed op de dekens liggen. Bij 't wakker worden herinnerde hij zich flauw dat er geklopt was en zag toen dat de juffrouw een telegram onder de deur geschoven had. Hij had een barstende hoofdpijn, en de letters dansten hem nog voor de oogen, dan las hij langzaam:

„Vertrek Zaterdag naar New-York, indien eenigszins mogelijk kom dan naar Berlijn.” Jan.

Eerst begreep hij 't niet, doch langzaam kwam 't, Jan naar Amerika en ik naar Berlijn, Zaterdag, 't is nu Dinsdag... nee Woensdag al, dus van daag nog weg. Hij nam z'n hoed en jas en vroeg zijn hospita zijn valies te pakken. „Twee overhemden met wat ondergoed en mijn grijze colbert, de rest zal ik zelf wel doen” en ging dan de stad in naar 't reisbureau. 's Middags in de deinende week-roode kussens sliep Constant zijn roes uit.

LOUIS PETITOR.

(Wordt vervolgd).

(Zie verder Tweede Blad).

ADVERTENTIEN.

Voor de levering van

Delftsche Limonade-Siropen

beveelt ondergeteekende zich beleefd aan.

W. DE HOOGH,

OUDE DELFT 152.

Telefoon 15.

Uitzending van Diners.

VLEESCH of VISCH, AARDAPPELEN en GROENTEN à f 0,75 per Diner; met SOEP of NAGERECHT f 0,90, in goed verwarmde Bussen.

Geen vooruitbetaling, geen storting, geen 10 cent voor het bezorgen van iedere bus.

Aanbevelend,

OUDE DELFT 120.

CHR. F. RÜTER.

ZIJ DIE MET VACANTIE GAAN, VERZUIMEN
DIT NIET TE LEZEN:

ALLE H. H. STUDENTEN ONTVANGEN 50% MEER

voor hunne gedragen kleren, schoenen, enz., wanneer zij een briefkaart schrijven aan onderstaand adres. Discretie verzekerd. Kan ten alle tijde ontboden worden.

F. SCHEINDLINGER, v. d. Duynstraat 67, Den Haag.

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 13 JUNI 1918. No. 30.

Aan den Koekebakker.

Al wat gedrukt staat, dat is waar.
PRIKKEBEEEN.

Ik ben Kakkadorus Nooitgedacht. Ik stel mij aan u voor. U wilt toch? Zeker? Nu, aangename kennismaking dan, met een handje. O, maar bent u ook Corpslid? Dan je en jou hoor, dan natuurlijk!

Nou en om de kennismaking maar direct wat intiemer te maken: ik kan mededeelen, dat ik kort geleden weer opgestaan ben van het ziekbed en dat ik nu juist weer voor springlevend-gezond verklaard ben, geheel genezen van een vielijne ingewandsziekte. O, dit is me een ware pret! En dan heb ik me daar ook nog zoo'n lol in mijn ventre zeg, of als je wilt, in het vlaemsch, want dit is tegenwoordig in de studentenwereld zeer gebruikelijk, zie daarvoor maar de laatstleden studentenuiting, in het vlaemsch gezegd dan: „daar loopt mi het dengelwater met golven over het hert,” want ik heb toch zoo genoten van de koek van Donderdag 6 Juni 1918, och zoo genoten. Maar 't leukste is, dat ik er één ontmoet heb... ja, ik zal dit maar wat uitvoeriger vertellen. Maar je moet mij dan excuseeren, dat ik, grof plagiaat ga plegen, want mijn eigen woorden zijn me niet voldoende; ik heb hiervoor Lodewijk van Deyssel noodig.

Ik heb er dan zoo een ontmoet, eigenlijk geheel tegen mijn verwachting, want wie had ooit gedacht dat ze zouden bestaan, je weet wel, die kerels, die men zoo maar niet in eens wegblaast, als een veertje voor den mond — ben je mál — en die er eigenlijk gezegd wel meer mochten wezen. Ja, kerels! pootig en kranig hoor! rechtop, iedereen zien ze in het gezicht en dan durven ze er zeker doorheen, begrijp je, er door heen, ze willen 't en zij kunnen 't ook. Hun werk doen ze heel goed en ook van een lolletje zijn ze niet vies hoor! nee niet vies, nee!

Nou en daar kwam ik hem dan tegen — het was gelukkig juist toevallig Blauwe Maandag, toen ik weer uit mocht — daar kwam hij aanzetten over 's Heeren wegen, werkelijk! starstartabernakel-vet-bezopen. Hij mompelde iets over beeren en Weltschmerz. Toen hij mij bemerkte, schreeuwde hij: „verdomme, Kakkie (dit is mijn naam in de wandeling) wat doe jij hier?” Ik stond eenigszins bedremmeld, omdat men van een vreemde meer plichtplegingen gewend is, maar gelukkig viel mijn oog op de Hamlet en de zware sigaar, die uit zijn zak staken en vroeg ik hem om het interessante gesprek nu al niet te laten ophouden, hoe het met de idealistische vrienden tegenwoordig ging en of er nog zachte meisjeswangen te bekomen waren.

't Viel niet bepaald goed voor mij uit: ik had geen hart in mijn lijf, ik durfde er geen openbaring van maken, omdat bij mij alleen maar een omhulsel te vinden was en nog veel meer dergelijks. En daar verbouwereerde menschen op het moment zelf meestal niet weten wat ze doen, zei ik iets, wat mij achteraf erg onverstandig bleek, ik vroeg hem of hij soms op weg was naar een leutig-leutig meisjesgezelschap om daar het lauw-flauw atmosfeertje weg te kegelen. Toen waren de poppen aan 't dansen. „Lamlendige, lauwe knul, hou je bek, alles moet maar weer van anderen verwacht worden, jij helpt zelf heelemaal niet mee aan de vooruitgang van de studentenwereld, zelf doe je niet eens je doetje! Er most veel meer tegen jullie opgetreden worden, jullie schorem, jullie mixtum-maxtum, dat te bang is voor critiek om zelf de handen uit de mouw te steken! Hou dan tenminste je onhebbelijkheden voor je. Ik zou wel gek wezen, nu naar meisjes toe! Daar ben ik, verdomme, veel te beroerd voor. Ik ga lekker eens uitmaffen.” En hij liep door.

En al viel mij het laatste bescheid toch eenigszins tegen, toch was het een interessante ontmoeting, zeer interessant! Wat?

O, ik heb zoo'n lol in mijn ventre — zeg! Of als je wilt in het Vlaemsch:.....

KAKKADORUS.

Jeremiade aan Kakkadorus.

Motto: Ze hebben 'em al!

Kakkadorus de philister
Ja die goeie man die wist er
Wist er toch maar alles van.
Woorden weet hij rad te braken
Schrijvers weet hij af te maken
Kakkadorus is mijn man.

In zijn jongste levensuren
Nauwlijks vuil de eerste luren
't Kinderhoofd nog onbehaard
Voor verwonderde gezichten
Scheurt kapot hij Perk's gedichten
Toont hij zijn philistersaard.

Na verloop van zeven jaren
Is de geest in hem gevaren
Die hem nu nog niet verliet.
En die geest die doet hem haten
Alles waarvan dichters praten
Aan wat moois gelooft hij niet.

Goed om gekken te bedotten
Goed om dichters te bespotten
Eerde hem 't plebejer volk
Koud van buiten en van binnen
Was hij van hun domme zinnen
Van hun denken (?) wèl de tolk.

Thans is hij — wat onbezonnen —
Met een gek den strijd begonnen
Woordje, woordje, woordje vit
Want zijn vrindjes zeien: „Bek is”,
Maar die gek nog niet zoo gek is
En niet bij de pakken zit.

'k Wil dien gek een handje helpen,
Beschermen als een leeuw zijn welpen;
Kakkadorus, kom eens hier!
Stel je voor aan deze heeren! —
En wat wil je nu presteeren?
Schrijf het op, op dit papier.

„Over ongegrepen dingen
Schrijven dichters uit het Zangrijk;
Ik wil van mijzelf zingen
Dat is toch ook wel belangrijk.

Ik wil zingen van mijn reizen,
Van mijn tochten door het land,
Van mijn velerlei gepeizen
En mijn schrijven in de krant.

Voorts wil ik de kerels kraken,
Die verheven in de lucht
Overdreven verzen maken
En die snikken in gezucht,

Die van lieve meisjes klappen
En die roemen „hun student”;
'k Zal ze doodslaan met mijn grappen
En mijn naam wordt wijd bekend.

Overal zal men mij eeren
Als de philistijnsche knaap;
Idealisten zal ik mores leeren,
Dichters schiet ik voor hun raap.

Ik ben de geïncarneerde
Lang begeerde proza-man
Ik was 't dien het plebs vereerde
Toen Mozes uit de bergen kwam”.

Ben je gek, niet dronken wezen
En geen goeie boeken lezen
Met vrienden „schwärmen” op de kast,
Ga voort daarop af te geven
En hou dan je heele leven
Idealen uit je bast.

Kakkadorus is een slimme;
Nijgt de zon ter oosterkimme
Dan weet hij 't zoo uit te reek'nen
Dat als de anderen vrouwtjes jagen
Bezeten door der liefde plagen
Hij beginnen kan met teekenen.

Dooie diender in je labjas,
Walgelijke flauwe grapjas
Wordt 't al schrijven in de krant?
Let wat ik je zeg philister
Later wordt je nog minister —
Maar dan ga ik uit het land.

BELIAL.

Nu is de slimme pot gedekt
Nu is de schimper weer begekt.

CATS.

BESCHOUWINGEN.

Moderne Studentenwereld.

II.

Egoïsme en Materialisme.

Ik ben zoals mijn lieve lezers bemerkt zullen hebben het stinkende moeras der Delftsche kankers ingevaren op de platboomde schuit der verontwaardiging, ik grijp de mossen en rotte varenplanten beet en gooi ze den eigenaars voor de voeten met meer dan onnette woorden en wek daardoor iets op dat eenigszins op verontwaardiging lijkt. Ja, men moet een lang mes hebben en diep steken in zoo'n dikke huid, men moet hard door den grooten roeper schreeuwen aan het oor van den dooven slaper om hem wakker te krijgen.

Wat komen wij hier doen?

Der wereld toonen dat wij vooralsnog ongeschikt zijn iets presentabels te volvoeren?

Een afleiding zoeken van het zure leven in onze vaderstad?

Een borrel drinken?

Wij komen hier om een ambacht te leeren, wij zullen hier leeren de handen uit de mouwen te steken en een behoorlijke werker te worden. En zoo leeren wij dat nooit. Want een studie als die hier in Delft verstikt vrijwel alle goede voornemens. Och, wij kankeren er allemaal over, wij weten er allemaal ons verhaaltje over te vertellen als 't zoo eens te pas komt, wij hebben allemaal wel gehoord van de laatste propaedeutische wiskunde-schandaaltjes; waarom dat stof nog meer op te blazen?

Want is misschien de studie in laatste instantie oorzaak van vele ellende, de studenten zelf zijn ook niet rein van geweten. Ik heb de vorige keer zoo al met een enkel woordje 't een en ander aangeroerd, thans is het oogenblik gekomen om naar de eigenlijke oorzaak te zoeken, en die is spoedig gevonden.

Egoïsme heet het beestje. Egoïsme is het dat ons tegen elkander opzet en in concurrentie doet wedijveren om de examens, de beste plaatsjes nu en de mooie baantjes later. Ze zeggen nou wel eens dat de groote fouten van onze samenleving niet in onze studentenmaatschappij zitten, maar ze zijn er even veilig. De studenten zijn geen onbezorgde kinderen, 't zijn sjentelmannetjes geworden, ze trappen mekaar met verlakte bottines van den baan af en zeggen mekaar de waarheid door venijnige hatelijkheden te plaatsen, inplaats van den bek eens naar waarde te gebruiken. Leeren wij elkaar toch dit kostbaarste aller instrumenten op een solide wijze benutten, het is zoo opvoedend!

Terug naar het egoïsme! — Daar staat Piet en daar Jan. Hier sta ik. Piet weg, Jan weg, ik het ventje. Zoo gaat het en van dit al zal de studie wel voor een groot deel de schuld zijn. Opgepakt als haringen in een ton zitten wij met zijn negentienhonderden in een bar klein stadje, wetende dat maar een klein aantal onder ons ingenieur kan worden. Moeten wij dan niet dringen? Neen, het hoeft niet. Wij moeten er met z'n allen op los. En aan 't werk. Missives aan de Staten-Generaal, brieven aan Rectoren Magnifici, doet er niet toe, aan het werk. „Hij zal 't wel doen,” dit klinkt in onze ooren en ons enthousiasme is gebluscht.

Maar kan in zoo'n atmosfeer wel een goede geest heerschen? Is het dan waarlijk zoo'n wonder dat geen het hier eigenlijk uthoudt, dat geen van ons haast, afgestudeerd, als een sappig mensch de maatschappij inkomt?

De poëzie is er uit, verdroogd is de boel en door dat alles worden zij die willen terneergedrukt en ontmoedigd. Is er nog eenige fantazie in ons leven, eenige poëzie in ons bestaan? Multatuli schreeuwde er al om in zijn Woutertje Pieterse, hier is er heelemaal geen plaats meer voor.

Als je goed werkt heb je geen tijd om wat anders uit te voeren, vrij ben je nooit en een lezing, al is hij ook nog zoo goed, kan je niet dat geven waar je naar snakt. Wie hier werkt zooals hij moest kan niet leven. Wel zelden kan een student die in zijn tijd klaar wil komen zich tot leefregel maken:

Tages Arbeit, Abends Gäste,
Saure Wochen, frohe Feste!

Tages Arbeit en saure Wochen, de rest: ho maar! En als je dan niet werkt of maar half werkt dan komt, wat je noemt, de klooystemming er in die ons allen eens bevangt, nu of later, je gaat in een stoel liggen, een sigaar kauwen en een boek niet lezen of je speelt een spelletje bridge zonder te merken dat de lieve zon buiten zoo mooi is ondergegaan.

Waarom zal ik erover doorgaan, waarom zal ik jullie het gemis nog sterker laten voelen? Straks als je misschien je de moeite eens neemt er over na te denken vindt je voorbeelden genoeg.

Men neemt ons het mooie uit het leven weg en wij krijgen er niets voor terug. Twee aardig gekleurde torens vullen geen jeugd van vijf jaar en een hart van verlangen.

INGEZONDEN.

Le beau geste.

In het vorige nummer van het S.W. kwam een kort berichtje voor van de D.S.B. Zoo'n zwart officieel bulletin, dat in dagen van spanning ineens verschijnt en de menschen moet inlichten.

Gelukkig dat het belangrijkste, de kern van de zaak, dik is gedrukt, zoodat we er goed van doordrongen worden. Met welk een edel gebaar wordt daarin alle schadevergoeding verder van de hand gewezen. Hoe duidelijk spreekt niet de grootmoedigheid uit die eenvoudige zinnestjes. Zoo heel tactvol is er aan herinnerd dat er nog iets te betalen was, zoo niet kwetsend en af en toe maar. En dan de zaligheid van het vergeven. Hoe diep zal het berouw der schuldenaren zijn. Door deze nobele daad, gelukkig niet verborgen gehouden, zal ongetwijfeld de steeds stijgende sympathie, sterk nog toenemen.

P.

VEREENIGINGSLEVEN.

D. S. Natuurwetenschappelijke Vereeniging „Christiaan Huygens”.

Ir. VERHOEKX. „De vier-dimensionale wereld der relativistische natuurkunde”, (lezing gehouden voor de Vereeniging van Ingenieurs in Zuid-Limburg), is te verkrijgen bij den bediende Bloklander in het hoofdgebouw der T. H. à f 1.25.

TECHNISCHE HOOGESCHOOL.

PRIJSVRAAG,

te beantwoorden vóór 15 September 1919 door
studeerenden aan een Nederlandsche
instelling van hooger onderwijs.

(Ingevolge art. 37 der hooger-onderwijswet).

De Senaat der Technische Hoogeschool maakt bekend dat in de Afdeling der Weg- en Waterbouwkunde de volgende prijsvraag wordt uitgeschreven:

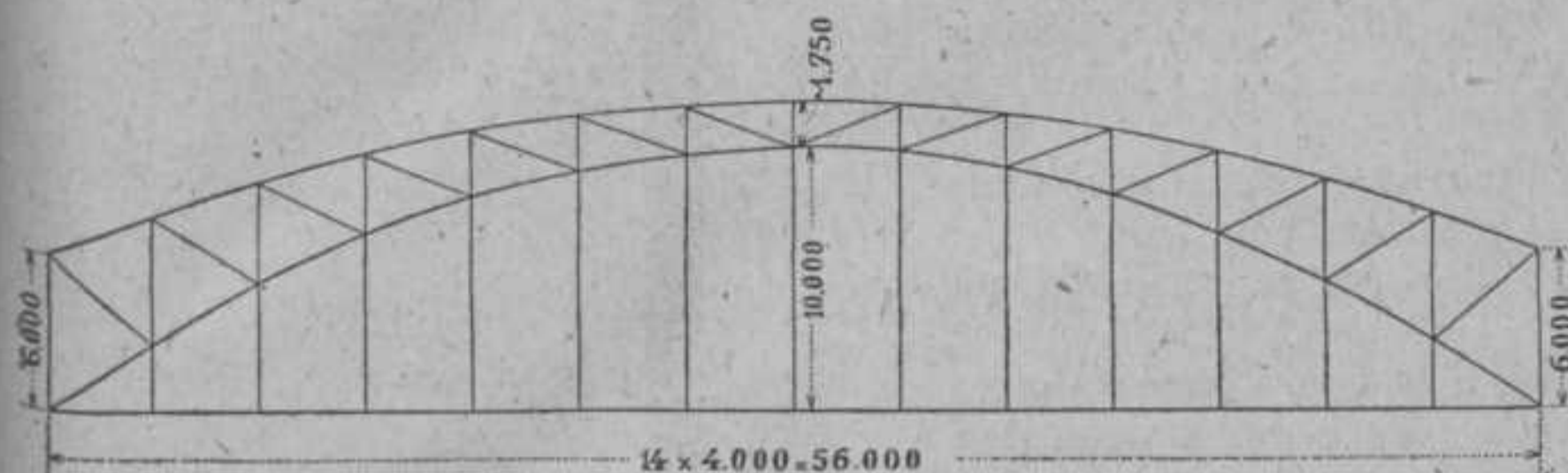
Om een statisch onbepaalde constructie te ontwerpen kan men o. a. of den gedachtengang volgen door Prof. N. C. Kist c. i. in zijn entree-rede ontwikkeld (zie „De Ingenieur” van 6 October 1917), of dien van Prof. J. Klopper c. i. in „De Ingenieur” van 4 Augustus 1917. De Afdeling vraagt beide werkwijzen toe te passen op een brughoofdlijger volgens onderstaand schema. Bij beide werkwijzen worde een

invloedslijn voor de kracht in de trekstang aangenomen en onderzocht hoe deze moet zijn om met zoo weinig mogelijk materiaal te kunnen volstaan.

De brug is bestemd voor gewoon verkeer, de knooppunten van den bovenrand van den boog liggen op een parabool, evenzoo die van den onderrand.

Het eigen gewicht der brug en de mobiele belasting be- dragen onderscheidenlijk 2,1 en 1,7 ton per M. hoofdligger.

Te maken zijn de twee ontwerpen voor den hoofdligger op schaal 1:10, met gewichtsstaten en schema's, waarin de spanningen op de netto- en bruto-doorsneden ingeschreven zijn. De ontwerpen die niet mogen verschillen voor zoover zulks niet voortvloeit uit de bovenaangeduide verschillen in werkwijzen, worden besproken en vergeleken.

De antwoorden op de vragen moeten, met een andere hand dan die van den inzender, of met een schrijfmachine, in de Nederlandsche taal zijn geschreven.

De antwoorden moeten vóór of op 14 September 1919 worden toegzonden aan den Secretaris van den Senaat der Technische Hoogeschool, met opgave van een correspondentie-adres van den inzender. Zij moeten geteekend zijn met een spreuk of een ander kenteeken en daarbij moet gevoegd worden een verzegeld briefje, dat diezelfde spreuk of hetzelfde teeken tot opschrift heeft en den naam, het studievak en het eigen adres des schrijvers bevat.

Het staat den inzender vrij aan de door de Afdeeling in de opgave gestelde eischen nog uitbreidingen, gevolgtrekkingen, enz. toe te voegen, maar hij moet in de eerste plaats aan de gestelde eischen voldoen.

Als studeerenden aan een Nederlandsche instelling van hooger onderwijs en gerechtigd tot het beantwoorden der prijsvraag worden beschouwd allen, die op den datum van deze bekendmaking het recht hadden het onderwijs aan een Nederlandsche hoogeschool of universiteit bij te wonen en die op dezen datum geen diploma als ingenieur, geen ander eindexamen van een hoogeschool of geen doctoraat hadden verkregen.

Op den achtsten Januari 1920 zal door den Senaat het oordeel der Afdeeling over de ingekomen antwoorden bekend gemaakt en aan de schrijvers der meest voldoende antwoorden die de bekroning zijn waardig gekeurd, de gouden eerepenning worden uitgereikt.

Een met een gouden eerepenning bekroond antwoord wordt teruggezonden aan den schrijver; niet bekroonde antwoorden worden teruggezonden aan het opgegeven correspondentie-adres.

DIJXHOORN,
Rector-Magnificus.

L. H. SIERTSEMA,
Secretaris.

Delft, 1 Juni 1918.

Propaedeutische Examens voor de Zomervacantie 1918.

Geslaagd voor:

Civiel-Ingenieur.

D. A. van Aalderen.	A. P. Mioulet.
L. Coppes.	J. A. Plaizier.
A. L. A. van Drimmelen.	B. D. de Roos.
C. F. Egelie.	W. Swaan.
W. van Konijnenburg.	

Bouwkundig-Ingenieur.

Mej. J. van der Kloet.

Werktuigkundig-Ingenieur.

H. Ch. M. H. Goossens.	J. P. H. Konings.
A. L. Hasekamp.	I. A. Kuipers.
H. W. J. Jut.	N. J. den Tex.

Electrotechnisch-Ingenieur.

A. B. Kelder.

Scheepsbouwkundig-Ingenieur.

A. P. Bruch.

Scheikundig-Ingenieur.

Mej. K. L. Bek.

Mijn-Ingenieur.

F. J. C. Bianchi.	S. Hannik.
H. L. Dinger.	O. M. Planten.
A. H. Douw.	J. H. de Puy.
J. F. Fock.	B. van der Schilden.

Mededeelingen.

Bij beschikking van den Minister van Staat, Minister van Binnenlandsche Zaken van 6 Juni 1918, No. 10171, afdeeling O, is met ingang van 16 Juni aan W. J. Couvee, op zijn verzoek, eervol ontslag verleend als assistent voor de physische en anorganische scheikunde aan de Technische Hoogeschool en voor het tijdvak van 16 Juni tot en met 31 Augustus 1918 als opvolger benoemd J. Romp, Schoolstraat 24a, Den Haag, terwijl met ingang van 1 Juli 1918 aan J. J. Femer, op zijn verzoek, eervol ontslag is verleend als bediende voor de analytische scheikunde aan de T. H. te Delft.

CORRESPONDENTIE.

Oolijkert. UEd. missive ontvangen. Blijft U verstoppertje spelen?

ADVERTENTIEN.

HOTEL „CENTRAL”.

CAFE-RESTAURANT EERSTE RANG.

WIJNHAVEN 6-7.

OUDE DELFT 92.

Afzonderlijke Billardzaal met Wilhelmina-Billards.

PLATS DU SOIR van 12—2 uur.

PLATS DU SOIR van 5—7 uur.

A LA CARTE den geheelen dag.

UITSTEKENDE KEUKEN.

HEDEN VERSCHEEN:
 een hoogst belangrijk boek
 van
 HENRIETTE ROLAND HOLST.

Revolutionaire Massa-aktie.

430 Pagina's. Prijs f 1,90 in linnen band.

Van dit boek zijn reeds vóór de Nederlandsche verschijning uitgaven in Rusland, Amerika, Engeland en Frankrijk verzekerd.

Het is een geschiedkundig werk van de grootste beteekenis en voor dezen tijd van het meest actueele belang.

Het boek is bestemd voor ieder die iets van zijn tijd wil begrijpen.

De particuliere prijs f 1,90 is zeer laag voor 28 vel compres in zeer goede uitvoering, blijft reeds ver beneden de kosten der productie.

Als de eerste druk is uitverkocht, zal het werk allicht tot ongeveer f 9.— moeten worden verhoogd.

INHOUDSOPGAAF:

Voorrede. — Opdracht.

Inleiding: Het nieuwe socialisme en de massa-aktie.

Eerste Hoofdstuk: De massa-aktie vóór de burgerlijke revolutie.

1. Revolutionaire massa-aktie en klassenstrijd.
2. De massa-akties der midden-eeuwsche landbevolking.
3. De massa-akties der midden-eeuwsche stadsbevolking.

Tweede Hoofdstuk: De massa-aktie in de burgerlijke revolutie.

1. De massa-aktie in den opstand der Nederlanden tegen het Spaansche gezag.
2. De massa-aktie gedurende de burgerlijke omwenteling in Engeland.
3. De massa-aktie in de groote Fransche omwenteling.

Derde Hoofdstuk: De massa-aktie in het begin tijdperk van het moderne kapitalisme.

1. De Engelsche massa-bewegingen van 1815 tot 1848.
 - A. Massa-bewegingen voor het Chartisme.
 - B. Het Chartisme als massa-beweging
2. De massa-aktie in West-Europa van 1830 tot 1849.
3. De eerste Internationale en de massa-aktie.
4. De massa-beweging in de laatste jaren van het Tweede Keizerrijk en in de Commune.

Vierde Hoofdstuk: Het tijdperk der wettelijkheid.

1. De strijd voor het stembiljet en zijn gebruik.
2. Parlementair intermezzo, moderne vakorganisatie en syndikalistische tegenstroomingen.

Vijfde Hoofdstuk: De massa-aktie gedurende de opkomst van het imperialisme.

1. De massa-aktie in de Russische revolutie van 1905.
2. De groei der massa-aktie in andere landen van 1900 tot 1914. Massale akties in Europa.
3. Massale akties in de Vereenigde Staten van N.-Amerika.

Zesde Hoofdstuk: De massa-aktie gedurende de drie eerste jaren van den wereldoorlog.

- A. Massa-bewegingen tot aan de Russische Maart-Revolutie.
- B. De Russische Maart-Revolutie en haar voorloopige uitwerkingen op de massa-bewegingen in Europa (Maart—Augustus 1917).
- C. Massa-bewegingen in de Vereenigde Staten van Noord-Amerika.

Zevende Hoofdstuk: Voorwaarden, methoden en doeleinden der revolutionaire massa-aktie.

1. Psychische en sociaalpsychische voorwaarden.
2. Methodes der massa-aktie.
 - A. Massa-aktie en organisatie.
 - B. De rol van leiding en persoonlijkheid in de massa-aktie.
 - C. Massa-aktie en daadwerkelijk geweld.
3. De doeleinden der revolutionaire massa-aktie.

Achtste Hoofdstuk: Algemeene konklusies. Vooruitzichten der revolutionaire massa-aktie.

Voorhanden bij de

Technische Boekhandel en Drukkerij J. Waltman Jr.,
 Binnenwatersloot 33, Delft.